

LIKVIDAATTORIEN JOHTAJA „YHTENÄISYYDEN“ LIKVIDAATTORUUSHENKISISTÄ EHDOSTA

Jokainen kriisi missä liikkeessä hyvänsä, jokainen käännekohta siinä on erikoisen mielenkiintoinen (ja erikoisen hyödyllinen liikkeeseen osallistuville) siksi, että siinä ilmenevät jyrkästi ja selvästi liikkeen peruspyrkimykset ja sen oleelliset lait.

Kansainvälisen sosialistisen toimiston päätös Venäjän työväenliikkeen kaikkien ryhmien „mielipiteiden vaihdon” järjestämisestä merkitsee myös tiettyä liikkeen kriisiä eli käännekohtaa. „Lojaalinen” — Kansainvälisen sosialistisen toimiston päätöslauselman sanonnan mukaan — t.s. vilpitiön „mielipiteiden vaihto” arvovaltaisessa kansainvälisessä kollegiossa on ehdottomasti hyödyllinen asia. Se panee *kaikki* silmäilemään tarkemmin ja syvällisemmin Venäjän työväenliikkeen *kulkua*.

Pitää olla erikoisen ja tavattoman kiitollinen tunnetulle likvidaattorien johtajalle hra F. D:lle siitä, että hän *itse* antoi „Novaja Rabotshaja Gazetan” 108. numerossa erinomaisen arvokkaan, vain kevyellä ehdollisuuden ja häveliäisyyden hunnulla verhotun selityksen mielipiteistään, jotka koskevat „yhdistymistä”. Parhaimmat tervehdykset hra F. D:lle! On paljon mieluisampaa keskustella *itse* vastustajan kuin sekavien tai voimattomien välittäjien y.m.s. kanssa!

Mitä suurinta kiitosta ansaitsevalla avomielisyydellä hra F. D. esittelee ja vertailee *kah*tä näkökantaa yhdistymiseen nähden: toisen, „syvästi virheellisen”, hän hylkää; toisen hän hyväksyy ja toteuttaa sitä.

Hra F. D. itse esittää ensinmainitun näkökannan näin:

„Voidaan ajatella tähän tapaan: erimielisyydet sosialidemokraattisten virtausten välillä Venäjällä-ovat vähäpätöisiä. Siksi, pitäen lähtökohtana niiden vähäpätöisyyttä, on Internationalen avulla keksittävä

jonkinlainen yhdistymisen *järjestömuoto* — olkoon se sitten federaatio tai tietynlaista jokaisen enemmistön oikeuskelpoisuuden normittamista, rajoittamista. Ja kun kerran „yhtenäisyydelle” löydetään kelvollinen *ulkonainen muoto*, niin vähäpätöiset erimielisyydet „katoavat” itsensä — kärsivällisyys kaikki voittaa!”

Tätä näkökantaa hra F. D. sanoo „syvästi virheelliseksi” nimeämättä jostain syystä sen kannattajia (Trotskia, Kautskya ja yleensä kaikkia „sovittelijoita”). Luultavasti ehdollisuuden tai häveliäisyyden huntu esti hra F. D:tä sanomasta tämän „syvästi virheellisen” aatteen kannattajien yleisesti tunnettuja nimiä! Mutta totuuden salaaminen on *todellisuudessa* hyödyllistä vain työväenluokan vihollisille!

Siis sovittelijain katsantokannat ovat „syvästi virheellisiä”. Miksi?

Vastatessaan tähän kysymykseen hra F. D. käärii kolmesti hunnun häpeilevien kasvojensa ympäri. „Räjähtää”. sanoo hän, „johtaa hajaannukseen”, „*olkootpa erimielisyydet sitten suuria tai pieniä!*”

Tämä kahdesti alleviivaamamme lause paljastaa hra F. D:n kokonaan. Naskali ei pysy piilossa edes säkissä, saattikka „hunnussa”.

Kun olette noin kovin avomielinen, hra F. D., niin pienet verukkeet ovat hyödyttömiä ja naurettavia. Jompikumpi: joko erimielisyydet *ovat vähäpätöisiä* tahi ne *eivät ole vähäpätöisiä*. Sanokaa siis suoraan. Keskitietä ei tässä ole, sillä kysymys on juuri siitä, *onko yhtenäisyys mahdollista (on, se on mahdollista, jos erimielisyydet ovat vähäpätöisiä tai pieniä)* vai eikö se ole mahdollista (*ei, se ei ole mahdollista, jos erimielisyydet eivät ole „vähäpätöisiä”*).

Tuomitessaan sen kannan, että erimielisyydet ovat „vähäpätöisiä”, hra F. D. *siten* tunnusti erimielisyydet oleellisiksi. Mutta häntä pelotti sanoa sitä suoraan (mitä sanoo „seit-sikko”? Mitä sanovat Trotski, bundilaiset, An³⁵ ja kaikki sovittelijat?). Hän koetti hämätä vastauksensa järkeilemällä tavattoman pitkään ja tavattoman ikävästi *toisesta* yhtenäisyyttä koskevasta näkökannasta.

Mutta näistä laveista järkeilyistä on kuitenkin helppo löytää asian suppea ydin:

„Tämän (s.o. hra F. D:n toivoman ja hänelle kelvollisen) toiminta-ohjelman pitää yhtenäisen sosialidemokratian puitteissa taata ei-leniniläisille täysi mahdollisuus harjoittaa propagandaa ja käydä taistelua sosialidemokratian julkisen olemassaolon puolesta”.

Riittävä! Täysin riittävä, hra F. D.! Kas tuo se on asiaa eikä korulauseita ja lavertelua.

Likvidaattoreille on taattava täysi mahdollisuus taistella maanalaisuutta vastaan — juuri siinä on hra F. D:n „toimintaohjelma”, sillä jokainen käsittää vallan mainiosti, että jo kauan sitten kaikille työläisille tuttu taistelu „maanalaisuutta” vastaan halutaan peittää käyttämällä viikunanlehtenä „taistelua julkisen olemassaolon puolesta”.

Juuri se on asian ydin, kun taas kaikki nuo Trotskit, Anit, bundilaiset, sovittelijat, „seitsikkolaiset” y.m. ovat kyllä hyväntahtoisia ihmisiä, mutta poliittisessa mielessä nolliä. Asian ytimenä on hra F. D:n ryhmä, „vanha” likvidaattorien ryhmä.

Marxilaisen järjestön ja tuon ryhmän väliset erimielisyydet ovat ehdottoman sovittamattomia, sillä ei voi olla puhetakaan sovinnosta (puhumattakaan yhtenäisyydestä) „maanalaisuuden” kieltäjien eikä myöskään niiden kanssa, jotka sen suhteen ovat epäilevällä kannalla. Työläiset ovat jo kauan sitten käsittäneet tämän likvidaattoriherrojen asian-ytimen ja *panneet heidät viralta* työväenliikkeen *kaikilla* toimialoilla.

Oli aika, jolloin marxilainen järjestö tuomitsi likvidaattorit (1908—1909). Se aika on mennyt kauan sitten ohi. Oli aika, jolloin marxilainen järjestö julisti anteeksiannon ja rauhan kaikille, jotka olivat valmiit luopumaan likvidaattoruudesta (1910—1911). Se aika on mennyt kauan sitten ohi. Oli aika, jolloin marxilainen järjestö nostatti järjestönsä likvidaattoreita *vastaan* (1912—1913). Sekin aika on mennyt ohi. On koittanut uusi aika, jolloin marxilainen järjestö on *taistelullaan* saanut valveutuneiden työläisten valta-enemmistön vastustamaan kaikkia likvidaattoreita ja samalla *heidän* liittolaisiaan.

Todistuksena siitä ovat mitä kiistattomimmat tosiasiat. Työväenkuuriassa bolshevikit ovat lisänneet äänimääräänsä, joka II Duuman vaaleissa oli 47 prosenttia, 50 prosenttiin III Duuman vaaleissa ja 67 prosenttiin IV Duuman vaaleissa (vuoden 1912 syksy). Kahdessakymmenessä yhdessä kuukaudessa, vuoden 1912 tammikuun 1 päivän ja vuoden 1913 lokakuun 1 päivän välisenä aikana puolue järjesti *kaksi tuhatta* työläisryhmää, mutta likvidaattorit ja *kaikki* heidän liittolaisensa vain *puoli tuhatta*. Herrat F. D. ja hänen ystävänsä eivät ainoastaan ole olleet yrittämättä

kumota kiistattomia tosiasioita, vaan ovat *itse* tunnustaneet hra Rakitinin kautta „Nasha Zarjassa”³⁶, että *työväenjoukot* ovat bolshevikkien puolella.

On selvää, että kuka tarjoaa marxilaiselle järjestölle sellaista „toimintaohjelmaa”, joka antaa likvidaattoreille „täyden mahdollisuuden” tuon järjestön likvidoimiseen! — kuka „yhtenäisyyden nimessä” ei halua tunnustaa ja kunnioittaa valvutuneiden työläisten valtavan enemmistön tahtoa — se tekee vain pilkkaa „yhtenäisyydestä”.

Haluatteko yhtenäisyyttä? Tunnustakaa luopuvanne ehdottomasti likvidaattoruudesta, „taistelusta julkisen olemassaolon puolesta”, tunnustakaa alistuvanne lojaalisesti enemmistön tahtoon. Ettekö halua? — vapaalla on vapaus tehdä niin kuin tahtoo, mutta älkää sitten valittako, jos muutaman kuukauden kuluttua jäätte kokonaan vaille työläisten kannatusta, jos teistä tulee „kadetteja-lähellä” olevia eikä enää „puoluetta-lähellä” olevia intelligenttejä.

„Putj Pravdy” № 12,
helmikuun 4 pnä 1914
Allekirjoitus: K. T.

Julkaistaan „Putj Pravdy” lehden
tekstin mukaan